ΟΡΟΙ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΜΜΟΝΑ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Περὶ εὐφημίας τοῦ κρείττονος, καὶ ἐγκώμιον βασιλέως.

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Ἀλλὰ σπεύδει ὁ λόγος εἰς ἀρχὰς καταλῦσαι τὸ τέρμα, καὶ εἰς εὐφημίαν τοῦ κρείττονος. ἔπειτα δὲ καὶ τῶν θειοτάτων βασιλέων, τῶν εἰρήνην ἡμῖν βραβευόντων, περατῶσαι τὸν λόγον. ὥσπερ γὰρ ἐκ τοῦ κρείττονος καὶ τῆς ἄνω δυνάμεως ἠρξάμεθα, οὕτως εἰς αὐτὸ πάλιν τὸ κρεῖττον ἀντανακλάσομεν τὸ πέρας. καὶ ὥσπερ ὁ ἥλιος τροφεὺς ὢν πάντων τῶν βλαστημάτων, αὐτὸς πρῶτος ἀνασχὼν τῶν καρπῶν τὰς ἀπαρχὰς καρποῦται, χερσὶ μεγίσταις ὥσπερ εἰς ἀπόδρεψιν τῶν καρπῶν χρώμενος ταῖς ἀκτῖσι. καὶ χεῖρες αὐτῷ αἱ ἀκτῖνες, τὰ τῶν φυτῶν ἀμβροσιωδέστατα πρῶτον ἀποδρεπόμεναι. οὕτω δὴ καὶ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ κρείττονος ἀρξαμένοις. καὶ ταύτην εἰς τὰ ἡμέτερα τῶν ψυχῶν ὑπερουράνια φυτὰ καταχρωμένοις, πάλιν εἰς αὐτὸ γυμναστέον τὰ τῆς εὐφημίας, ἧς αὐτὸς ἡμῖν ἐπομβρήσει τὴν βλάστην ἅπασαν. θεῷ μὲν τῷ παναχράντῳ καὶ πατρὶ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν πρὸς μυρίων στομάτων καὶ φωνῶν τὴν εὐφημίαν ἀναφέρεσθαι πρέπει, καὶ εἰ μὴ τὸ πρὸς ἀξίαν ἔστιν εἰπεῖν, ἐξ ἀμίλλους ἡμᾶς ὄντας τοῦ λέγειν. οὐδὲ γὰρ οἱ ἀρτιγενεῖς ὄντες τὸν πατέρα πρὸς ἀξίαν ὑμνεῖν ἔχουσι. τὰ δὲ κατὰ δύναμιν αὐτοῖς πρεπόντως ἀποδιδόασι, καὶ συγγνώμην ἔχουσιν ἐνταῦθα. μᾶλλον δὲ αὐτὸ τοῦτο εὔκλεια τῷ θεῷ, τὸ μείζονα αὐτὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ γεννημάτων, καὶ τὰ προοίμια καὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ μεσότητα, καὶ τέλος τῆς εὐφημίας τὸ ὁμολογεῖν τὸν πατέρα ἀπειροδύναμον καὶ ἀπειροτέρμονα. οὕτω δὲ καὶ τὰ βασιλέως. φύσει γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις ὥσπερ ἐκγόνοις ἀπ' ἐκείνου τυγχάνουσι, τὰ τῆς εὐφημίας ἔνεστιν. αἰτητέον δὲ τὰ τῆς συγγνώμης, εἰ καὶ μάλιστα ταῦτα πρὸ τῆς αἰτήσεως παρὰ τοῦ πατρὸς τυγχάνει. ὥσπερ καὶ τοὺς ἀρτιτόκους, καὶ ἀρτιγενεῖς οὐχ ὅπως ἀποστρέφεσθαι διὰ τὴν ἀδυναμίαν προσήκει τὸν πατέρα, ἀλλὰ καὶ χαίρειν ἐπὶ τῆς ἐπιγνώσεως. οὕτω δὲ καὶ ἡ γνῶσις τοῦ παντὸς, ἥπερ ζωὴν πᾶσι πρυτανεύει, καὶ τὴν εἰς θεὸν εὐφημίαν ἣν ἡμῖν

ASCLEPII AD AMMONEM REGEM.

De bono fama, & encomium Regis.

LIBER III.

Sed festinat sermo, in principia resoluere finem. & in celebrationem Potentioris. Deinde diuinissimorum regum, qui pacem nobis stabiliunt, terminare sermonem. Sicut n. a potentiore, & a supera potentia incepimus, sic in ipsum potentiorē reflectemus finem. Nam sicut sol educator est omnium germinum, ipse primus oriens fructuum primitias carpit, manibꝰ maximis in deceptionem fructuum vtens radijs. Et radij sunt ei manus, ea quæ plantarum sunt suauissima & maxime ambrosia primū decerpentis. Sic & nos, a potentiore incipientes, & sapientiæ illius defluxus recipientes, & eos in nostrarum animarum super cœlestes plantas, vtentes, rursus in ipsā celebrationem exerceamus. Cuius ipse nobis irrorabit augmenta omnia. Deo quidem sempiterno, & nostrarū animarū patri decem millibꝰ labris & vocibꝰ benedictionem referre decet, tametsi pro dignitate eloqui nequeamꝰ, impares ipsi orationi. Neque enim infantes patrem pro dignitate celebrare possunt. Sed quæ possunt, decenter reddunt, & veniam in eo adipiscuntur. At potius, hoc ipsum gloria est Deo, maiorē ipsum esse suis creaturis: & proœmia, & gratiam, & medietatem, & finem celebrationes fateri patrem, infiniti potentem & infinite esse infinitum. Sic & se habent etiam res, Regis. Natura enim nobis hominibꝰ, qui eius sumꝰ progenies, celebratio inest. Petenda autem venia, etiamsi hæc ante petitionem a patre nobis veniunt. Sicuti enim recens natos ob imbecillitatem, non decet patrem abhorrere, sed etiam lætari, eo quod eum agnoscunt. Sic & notitia vniuersi, quæ vitam cunctis præbet, nobis etiam

cele

http://digital.slub-dresden.de/ppn346256135/13